

היליון מס' 1825 * כ"ב בטבת תשס"ב * 27 בדצמבר 2002

(sachlav@kfar-hanassi.org.il)

אתה פלא מאת פבלו קזלס

כל רגע שבו אנו חיים
הוא רגע חדש.
כל רגע שבו אנו חיים
אין שני לו ביקום.
לא היה כמותו מעולם
ולא יהיה עוד לעולם.
ומה מורים אנו לילדנו
בבית הספר?
מלמדים אנו אותם כי שתיים ועוד שתיים
הן ארבעו
כי פאריז היא בירתה של צרפת
מתי נלמד אותם מה שהנם?
עלינו לומר לכל אחד מהם:
יודע אתה מה שהנך - הנך פלא!
בכל העולם כולו
אין עוד, ילד אחר בדיוק כמותך.
הנך נפלא, יחיד ומיוחד.
הבט בגופך - איזה פלא הוא,
רגליך, ידיך, אצבעותיך
האופן בו הנך מתנועע
הנך פלא!
עשוי אתה להיות כשקספיר,
מיכאל אנג'לו, בטהובן.
טמונה בך היכולת לכל דבר,
כי פלא הנך.
וכאשר תגדל
התוכל אז לפגוע באדם אחר,
אשר כמותך הוא פלא?
כן, הוא יחיד ומיוחד,
גם הוא פלא,
עליכם להוקיר זה את זה,
עליכם לעבוד,
כולם חייבים לעבוד,
כדי לעשות את עולמנו זה
ראוי לילדנו.
משפחתנו אחת היא
כל אחד מאתנו נושא חובה לאחיו
כולנו עלים בעץ
והעץ הוא האנושות.

אהבת מולדת אך דבר טבעי היא מדוע לא תחדל האיבה בגבול?

מוקדש לזכרן של הודיה ונור ז"ל, הפעוטות הרכות, שנרצחו באכזריות כה רבה....

(נמסר ע"י דורית בסו)

מהעורכת

שנת 2002 יוצאת לנו ממחזור החיים. כבר יצא הראש והגוף והנה כבר
רואים את קצה הזנב.
וכנהוג אנחנו סוגרים שנה ומסכמים.
מה היתה עבורינו שנה זו שחלפה?!

רציתי להסתתר מאחורי מילים. לכתוב את השבלונה הרגילה שאומרים תמיד בסוף שנה ולקראת
שנה. אבל זה כבר לא ניתן, כי עוד מעט יתכן ויפלו כאן הפצצות של סדאם.
היתה זו שנה קשה, שנה של קשיים, החמצה, תקיעות, התלבות יצרים.
זו היתה שנה רעה בעולם, בארץ ובתנועה הקיבוצית בפרט.
ניפוך טוטאלי של אשליה, של תקוות שהיו.
העוני גבר, גם המחסור במקומות עבודה. הטירו ידו התארכה ואין מושיע.
אם פעם היתה לנו אשליה של מקום מפלט, שהמוח היהודי ימציא לנו פטנטים.
שארץ ישראל, הקיבוץ, הם התקווה והם הגשמת כל החלומות....
עומדים אנחנו היום בפני שוקת שבורה. מסתבר שאין לאן לברוח -
אפילו לא לאמריקה.

אני ממש לא רוצה להשאר בנימה כזו פסימית
אז בואו נקווה, שמנהיגות העולם, המנהיגות של ארץ ישראל, ומנהיגות הקיבוץ, יהיו
חכמים מספיק לשנות את שניתן לשנות, להוביל, להנהיג בדרך אל האור.

העולם עוד נהיה אף יותר מתמיד כפר גלובאלי קטן.
כל אחד מאיתנו הוא כלום ויחד עם זאת עולם ומלואו.
בידינו היא האפשרות לא לתת לדברים שבמילא אינם בשליטתנו לדכא אותנו ולהוריד את
המורל, ושכל אחד ייצור בתוך עולמו, את האהבה והסליחה והרחמים,
ונשתדל ביחד וכל אחד לחוד; לשמוח, לחגוג ולחיות. למצוא את הרגע.

ובלב כולנו תפילה.
שלא תהיינה עוד מלחמות. שייתמו השנאות הגדולות והקטנות.
ואם יש אלוהים, שיעזור לנו לשנות.

שתהיה שנת 2003 שנה של שלום ושקט על פני האדמה
ושייתנו לנו לחיות.

HAPPY NEW YEAR 2003 *** **

לכולנו מכולנו באמת.

עם סיום השנה הכואבת העצובה הזאת שלי אישית
אני מקדישה כאן לנל שלי, טיפה מן המילים שכתבתי לו.

הנסיך הקטן עזב לבלי שוב
 נשארה לה השושנה לבדה
 פעמון הזכוכית כבר מזמן לא נמצא
 חשופה לרוח להשם לסופה
 מתגעגעת
 בזדדה.

שושנים ישנן לרוב
 הרבה קוצים
 הרבה יופי
 אך האם ישנם
 עוד נסיכים?!

דמעותיה שלה ישקוה
 יחיוה
 דמעות של עצב וכאב
 הרוח והגשם בלי הרף על גופה
 העייף.

הנסיך הקטן כבר לא שואל שאלות
 וכל התשובות עדיין סתומות.

שושנה שרקי

ערב מיוחד במינו

בליל שבת 27.12, במועדון החברים בשעה 20:30
 שירים וסיפורים
 מפי: סמי אוהיון - תושב אצלנו, שחקן, במאי ואמרגן.
 ו - עודד פלד - תושב אצלנו, סופר, משורר ומתרגם.
 כולם מזמנים! להתראות, **אלה**

ימי הולדת

הדר בסו	29/12
שוש בן צבי	30/12
גיא כהן (נכד י. מנדא'גורסקי)	
ירדן גליק (נכד)	
גלעד שטיינר	31/12
גלית פטשניק (נכדה י. מנדא'גורסקי)	
ישראל אבידור	1/1
אורי חייט	
שירן הרמץ	
בוב הרט	2/1
הנרי בן יהודה	
יהונתן ארנולד (נכד אלמו)	
רותי עמית	3/1
בני גולדברג	
ג'וני רייפין	
דינה כהן ישר	4/1

מיקה דוארי - (נכדה עמית גרשמן דוארי)

ימי נישואין

29/12 יסמין ודן בכר
מרב ואנדי בולדווין

יזכור

כ"ד בטבת תשמ"ה (1985) מר עמנואל אייזן.
כ"ח בטבת תשנ"ב (1992) מר דני סטיל.
כ"ח בטבת תשנ"ז (1997) גב' פני נורטון.
כ"ט בטבת תשכ"ט (1969) דוריס לברט

פחרים מהשולחן

נ, גם אנחנו בעניינים! גם אצלנו יש שם לסופות: סופת "אבי" (שימו לב רוזנרקנצים) עברה אותנו פחות או יותר בשלום, למעט עץ או שניים שקרסו, וכבר נמצאות בדרך הסופות "תמי" ו"בועז"! משובב נפש לראות את החרמון הלבן ואת הירדן השוצף (האם זה אומר משהו טוב לגבי תחנת ההידרו ותשלום החשמל שלנו?)

שיחות ההורים עברו בשלום וללא נפגעים בנפש הן בכפר בלום והן במבוא הגליל.

מספרים לי שהכביש מעמיעד לצפת נפתח רשמית ושלטקס הגיע בין השאר לא פחות ולא יותר מאשר כבוד ראש הממשלה! זהו בנות, אפשר בשקט להכנס להריון - יש אישה מהירה לביה"ח צפת!

שמחה גדולה בבית משפחת איסטון: אלן הגיע לגבורות! במפעל ערכו לו יומולדת כדת וכדין וכך גם בבית גיל הזהב. אני מאחלים לך הרבה בריאות ועד 120!

שני בוסקילה הגיע לביקור מולדת, אז שני - תהנה מהביקור, ואולי אפילו תספר לנו עד מעלליך בחו"ל מעל דפי העלון? אל תשכח שאני עוד זוכרת אותך מאז שהיית תינוק קטן ומתוקם

ועכשיו חידה: מי יודע מה זה מסק"ר? גם אני לא ידעתי עד שהסבירו לי שזה "מסוק קרב, ושמתי נמנוב סיים את קורס הטייס הנ"ל כחניך מצטיין. כל הכבוד מתן! אופס, בעצם מהיום אין לקרוא לו בשמו המלא אלא בכינוי "מס". עד לקריאת שורות אלו הוא אמור כבר להיות בעל כנפיים ודרגות בהתאם. אנחנו "מה זה" גאים בך מתן!

זה כל מה שהצלחתי לשלוף מכם אנשים יקרים, אז נצלו כל רגע ותהנו מן החיים כי ממקור חצי מוסמך נודע לי שבעוד 4 שנים העסק נגמר והעולם חרבם שבת שלום.

מיכל גלוק

תגובה למכתבו של לן וינטראוב

במכתבו מהשבוע שעבר מעלה לן ו. בעיה שהיא אחת מרבות כמוה ברחבי הישוב.
להזכיר לאלה שקראו ולידע את אלה שלא קראו, מדובר בקטע הכביש מאחורי מגרש הכדורסל,
בצד המזרחי, שם יש עיקול, (פניה חדה של הכביש), צמוד לביתם של משפ' חייט. המקום
אכן מסוכן ולא רק בגלל חניית הרכבים במקום.

לדעתי לתושבי האזור מגיע מקום חניה יותר נורמלי ומסודר, מקום שאפשר יהיה להחנות
כמות רכבים גדולה המשמשת את דיירי האזור.
כאחד שמרבה לנסוע באזור ומרבה לבקר חברים שלי מדיירי השכונה, אני יודע שהבעיה הזאת
מציקה להם.

הייתי עובר לסדר היום ולא מגיב לכתיבתו של לן לולא ראיתי בתחתית הכתבה מצורפת
לחתימתו גם חותמת של הועדה למינהל ומשק שכידוע היא שלוחה של הנהלת הקהילה וחשבת
לעצמי שזאת הזדמנות להציע לוועדה לקחת ברצינות מפגעים בטיחותיים ברחבי הישוב, כמו
למשל הצורך הדחוף לשפץ את קטע הכביש מול שער הזיתים, ששם הסכנה היא מוחשית וכל יום
שעובר בלי פגיעות בנפש או ברכוש (רכבים), זו מתנה מאלוהים ויד הגורל לטובתנו.
וכידוע לא תמיד כדאי לסמוך על יד הגורל כי לפעמים היא מושטת למישהו אחר
שזקוק לה.

אז אני מזמין את כל החברים שיודעים או רואים מפגעים לדווח לוועדה או למנהלת הקהילה
כי זה בנפשו.

נתן ברק.

הודעה מקופת בית

החל מה- 1.1.03 הקופה תהיה פתוחה לכל אותם מבוגרים שלא עברו לבנק וכן לנערים
הזקוקים לכסף.

אני מבקשת בכל לשון של בקשה לבוא בזמנים שאפרסם, ורק בהם!

שעות הפתיחה החל מה- 1.1.03:

יום א' - 11:30 - 12:15

יום ד' - 14:30 - 15:15

נקווה לשיתוף פעולה, **שאולה**

מהמרפאה

אנו במגמת התייעלות במרפאה. אי לכך:

1. החל מתאריך 1.1.03, אנו נתחיל לעבוד עם תכנת תרופות חדשה שבה
תחייבו במקום, ותקבלו קבלה במקום.

כבר התחלנו לנסות אותה, כפי שכמה מכם כבר ראו. אנו

מבקשים את סבלנותכם עד שנלמד את התכנה על בוריה.

2. החל מתאריך 1.1.03, אנו מעבירים את כל התיקים הרפואיים למחשב
(תכנת קופ"ח). אנו נקליד למחשב העתקי מכתבים שהמטופל מביא

מרופא מקצועי

אנו לא נשמור כאן יותר מכתבים.

ואת המכתב המקורי נחזיר למטופל שיהיה באחריותו הבלעדית לשמירה עליו.

כמובן שמדובר על מכתבים שיגיעו מתאריך 1.1.03 ולא מכתבים מהעבר.

ידוע שאנו מבקשים את סבלנותכם כבר יותר מדי זמן ויותר מדי פעמים,

אבל זה המצב לטובת כולנו.

לבריאות!!!

תודה ולהשתמע - צוות המרפאה

*** **

החל מה- 1.1.03 כל קניה בחנות תשולם במזומן.
רק כאשר החבר יביא את הכסף - הוא יקבל את הפריטים שקנה.
נשמח לשיתוף פעולה

צוות יד שניה

מצווה/תרומה

אני עורכת התרמה לטובת זק"א - זיהוי קורבנות אסון.
המעוניינים במצווה זו מוזמנים להתקשר אלי או לשים פתק בת.ד. שלי 110.
לאחר ההתרמה נקבל תעודת הוקרת תודה.

בלהה איילון, טל. 4543

באנו למילואים - 2

לא מעט חברים שקראו את הכתבה הקודמת (תודה למברכים)
בצד הפליאה שעדיין נזקקים לבני השנתון שלי לשירות מילואים,
לא הצליחו להבין איפה בדיוק הקטע ש"חשבנו עושים חיים" כדברי השיר הנושן, לעומת
המסקנה שאליה הגעתי אני שבמילואים בסה"כ עושים חיים. גם זוגתי שתחיה טענה שאת
הפטור משירות מילואים של הבעל צריכה לקבל האישה, ולא הגבר ש"זוכה" לחופשה שנתית על
חשבון משלם המסים, בעוד הנשים נשארות לשאת בעול בעורף...

ואם כבר מדברים על העורף, תהליך ההתגייסות עצמה תפסה מקום בבסיס הצלה וחילון,
אי-שם בלב צריפין.

המוני חיילים וחיילות מקבלים את פניך בדאגה גלויה. מהר מאוד אתה מבין שהם אינם
דואגים בגללך אישית, והמבט הדואג הנשקף מעיניהם נובע מהעובדה שמחוגי השעון עדיין
רחוקים מהשעה חמש אחר הצהריים. וזה לא מצחיק, כי חשוב מאוד לזכור שאם האנשים האלה
מודאגים, ותהיה הסיבה אשר תהה, גם עליך להיות מודאג, כי האנשים הללו, בכבודם
ובעצמם, הם אלו אשר אמורים לתפוס פיקוד ולטפל בעניינים, במידה והמשופם העירקי
יתעצבן עלינו, ויתחיל לשלוח לכאן כל מיני חומרים לא קונבנציונליים...

מפה לשם בעודנו עסוקים ברישום והתחילות והנה אני מבחין בדמויות הלבושות מכף רגל
עד ראש, בחליפות בצבע ירוק מזעזע, כל כך מזעזע היה הירוק, שגם אוהדיה השרופים של
מכבי חיפה לא היו מעזים ללבוש אפילו בחגיגות אליפות...

והדמויות הללו רצות כסהרוריות לכל הכיוונים, כאשר טיפוס עם מגפון היושב בכסא
גלגלים, צורח ומאיץ בהן. עשן אדום מתמר ועולה, והמפלצות הירוקות נלחמות בו (בעשן)
באומץ הוליוודי מרשים.

לרגע אני חושב לתומי שזה עתה חזיתי בסטיבן שפילברג מביים סצינה מתוך אי.ט. 3 או
פארק היורה 8 או להיפך, אני משפשף את עיניי, העשן באמת מחניק, אבל בעל המגפון על

כסא הגלגלים לא נכנע וצועק "קדימה, קדימה", ורק אז שמתפזר קצת העשן ברוח אני רואה שהוא חבוש מסכת אב"כ ומפקד על חייליו שעכשיו רצים עם אלונקות ועליהן בובות לנקודת פינוי הפצועים שם מתיזים עליהן מים כאילו שאין שנת בצורת..
מי שלא נפגע מהחומר הכימי שכביכול פוזר, ודאי מועמד לקבל שבץ לב למראה הייצור הירוק שרק אליו ורצה להצילו...

אפשר להירגע, או בעצם לא. זה היה רק תרגיל סיום בקורס מדריכי אב"כ שדימה התרחשות לא סימפטית.. אנחנו שספגנו רק מעט, מהעשן האדום שנשאה הרוח, בכמות הפחותה לאין שיעור ממה שסופג אוהד ממוצע של הפועל ת"א במשחק כדורגל לא רצינו כלל לחשוב מה יקרה חלילה אילו...

נ, אז בכל זאת, מה כל כך עושים חיים אתם שואלים? אחרי החיול וארוחת הצהרים כמובן, מזכירים לנו שבעצם הגענו כדי "למשוך", ככה קוראים לזה בצבא, רכבים לטובת התרגיל שלשמו נקראנו. זוכרים מה כתבתי "בעזרת השם" כיצד ניתן בשינוי שם קליל להפוך כל דבר "מבאס" לחגיגה? ובכן הצבא עוד לא למד, אבל אין לי ספק שאם היו שולחים למילואימניקים צו ובו הזמנה לצאת עם רכבי 4X4 למסע אתגרי, יאעני "נ.נ. - צ'אלנג'..."

כל אחד היה מרגיש מיד אייל פלד, ואחוז ההתייבבות לשירות המילואים, היה שובר שיאים. ובאמת מה רע? אתה מקבל רכב שטח מעולה (נ.נ.) דלק כמעט חופשי, וסע חביבי, רק שלא תתברבר יותר מידי בניווטים. וחלילה אם אתה נתקע בדרך, (וגם זה קרה לי) מיד מגיע חילוץ הגורר אותך למוסך מבטחים, ובו במקום אתה מקבל רכב חילופי והכל ON THE HOUSE. ובקרב מאוד גם זה משתנה, ולטובה!
את ה- נ.נ. הישן והטוב, (לפחות על החלק הראשון אפשר להסכים), מחליפים בעזרת כספי הסיוע האמריקאי, ברכב שטח 4X4 דאבל קבינה מפואר, ואל תתפלאו, אם השיר "מלחמות כבר לא עושים בחורף" יתגשם בגלל הסיבה הפרוזאית שלא רוצים ללכלך את הריפוד בבוק.. אז אני שואל ותגידו בעצמכם, זה כל כך נורא???

מי שיחפש את השק"מ הזכור לטוב יגלה שגם בארזים נפלה שלהבת והשק"מ שינה את שמו ונקרא בימינו שק"ל. למה? ככה! כן ככה חולפת לה תהילת עולם. לפחות הלוגו שמלווה את הייצור החדש טוען ש"השירות מעל המצופה"...

זהו להפעם, ולחשוב שכל המילואים היו למשך 10 ימים ברוטו... תעשו חיים...

אבי רוזנקרנץ

ספור מקום - שם זמני

לכל חברי הקהילה הרחבה של כפר הנשיא שלום לכם!

נרדמתם קצת? ישנתם?

כעת להתעורר

ל ה ת ע ו ר ר !!

זוכרים? יש לנו ספר להוציא עוד מעט. עד פסח צריכים להגיע הסיפורים.

נדמה לי שאולי קצת הפחדנו אתכם בכל ההסברים לגבי מה זה סיפור ואי לכך התחוללה פה השתתקות. בסך הכל מה כבר בקשנו? תכתבו דברים, קטעים סיפורים. ראו את הבקלאווה המקסימות של תמר (תשלחי אותן מוקלדות בבקשה אל אחד מאיתנו, וזו של שבי. (כנ"ל) נהדר נהדר!

מצרפים לכאן סיפור מקסים שכתבה רג'.

אולי זה יעשה לכם גם חשק לכתוב.

אז...תכתבו, ותשלחו!

כמובן שניתן גם לשלוח סיפור בשביל לקבל חוות דעת וייעוץ.

אז אנחנו מחכים.

דודו באי מייל: palmadu@hotmail.com

צילה באי מייל: victor@kfar-hanassi.org.il

שלומית באי מייל: Shlompof@netvision.net.il

לקראת פרידה זמנית

הסיפור של **רגי פרלסון**:

זה היה בסוף הקיץ בערב האחרון שלי כאזרח מן השורה. למחרת בעלות השחר אמור הייתי לקחת את האוטובוס הראשון מהכביש הראשי ללשכת הגיוס בטבריה, שיסיע אותי לבקו"מ, לקבל שם את המדים ואת המסלול העתידי שלי בצבא.

משה ואני תיקנו את ה-B.S.A הישן שלי ותכננו טיול "שלום לחירות" למפל שמעבר לנהר. לקח לנו כמה שבועות לפרק את המנוע הישן ולהחליף אותו במנוע של מקצרת דשא ישנה, שמשה מצא מאחורי מחסן הנוי.

אחרי כמה וכמה ניסיונות ופאשלות, חלקן גדולות וחלקן פחות רציניות, סופסוף הצלחנו לתקן את האופנוע ומשה החנה אותו ליד החדר שלו.

היינו מוכנים לצאת לדרך. זה היה הערב שנקבע לטיול. הגזיה הקטנה וערכת הקפה נמצאו בתיק הגב שלי, יחד עם המלח, כמה תפוחי אדמה וגליל של ניר אלומיניום, לעטוף בו את הדגים שהתכוונו לדג ולצלול על האש, יחד עם תפוחי האדמה. נזקקנו למעט מאוד מצרכים כדי ליצור ארוחה משובחת.

לא היה שום צורך לספר להורי על הטיול הזה, כי עד כמה שהיה ידוע לי, לא היו להם שום תכניות אחרות עבורי, ואני שמחתי על כך. אף אחד לא היה בבית כשהגעתי להיפרד מהם בארוחת ארבע המסורתית והשכנה מסרה לי שהם עדיין ליד הבריכה. שירבטתי הודעה קצרה והצמדתי אותה למקרר. לא מצאנו את כובעי המגן שלנו, מה שגם לא עצר אותנו מלצאת לדרך. זה היה בשעות אחר הצהריים המאוחרות. לבשנו בגדי ים מתחת למכנסי הג'ינס, ועם משקפי השמש נראינו חתיכים של ממש. רוח בשיערנו והשמש על מאחורי גבינו. משה שר שיר של הביטלס ואני זימזמתי שיר של הרולינג סטונס - שני השירים התמזגו יפה ביחד.

מי הבריכה שמתחת למפל לא הצליחו להתחמם במשך היום מהשמש הזורחת והם היו קרים כקרח, בהירים וצלולים.

הצלחנו לדג שלוש דגים, הבערנו מדורה קטנה ושכבנו לנוח, כשראשנו נתמכים ע"י התיקים שלנו, מאזינים לפיצפון הזרדים וקול שכשוך המים המתזים מן המפל.

השמש שקעה והציפרים צייצו בקולי קולות, רגע לפני שהסתדרו לתנומת הלילה שלהם. נוכחנו ששכחנו את הפנס, אך הירח שעלה כמעט מלא, האיר לנו את הלילה ואיכשהו הסתדרנו בשטח.

הדגים היו מעולים כמו גם תפוחי האדמה והקפה ששתינו. אז עדיין נראה היה לי שנחזור בזמן לומר שלום להורי עוד באותו הערב.

נסענו חזרה דרך השדות ונכנסנו לקיבוץ דרך השער האחורי. שמתי לב ששני סוסים מהאורווה הסתובבו חופשי במטע הזיתים. משה הציע שנחנה את האופנוע ליד המוסר, כדי

- שנוכל קודם כל להחזיר את הסוסים למשק הילדים.
- אני אמרתי שאני חייב לפני כל דבר, לומר שלום למשפחה.
- "אנחנו נחזור בזמן", אמר משה.
- במשק הילדים פגשנו את אחותי הקטנה ללי וחברתה שירי עומדות מתחת לפנס שליד כלוב הארנבים, מטפלות בארנבות שלהן.
- "זה לא קצת מאוחר להשכיב את הארנבות לישון"? שאלתי את ללי.
- "חיינו לך ליד הבריכה כל הערב ולא באת. אמא השאירה לך הודעה על המקרר, ואני שכחתי לסגור את הכלוב אחרי הצהריים. כדאי לך לבוא הביתה מיד. אבא ואמא ממש כועסים". ללי ענתה לי עם קצת יותר מדי שביעות רצון עצמי, לטעמי.
- "אני מציע שתשאיר את זה לי" לחש לי משה. "אנחנו לא רוצים להרוס לך את הלילה האחרון לחירותך".
- הוא פנה לללי ואמר לה: "פשוט תגידי להורים שלך שראית את אבי והוא היה צריך ללכת בדחיפות לאנשהו עם משה, ושלא ידאגו. תגידי להם שהוא בסדר והוא יחזור לתפוס את האוטובוס הראשון בבקר".
- "ללי את לא תשכחי לומר להם את כל זה, נכון?" שאלתי לאמת את הבנתה.
- "ילדה טובה" הוספתי לחיזוק. "לילה טוב שירי לילה טוב ללי".
- והכנסנו את הסוסים לאורווה.
- "מה התכוונת כשאמרת לללי שאנחנו צריכים ללכת לאנשהו בדחיפות?" שאלתי את משה.
- "אני חייב ללכת הביתה להגיד שלום".
- "אני מתכוון שאתה לא צריך להרוס את הלילה האחרון שלך לפני הצבא כדי לרצות את ההורים הכועסים שלך" הסביר משה בסבלנות.
- הוא ראה שאני מבולבל.
- "אנחנו רק ניקח את הסוסים לטיול קצר". אמר משה כשהוא כבר נותן את האוכף בידי.
- הוא לקח אוכף לעצמו והכניס את הסוסים לרכיבה.
- רוח קלילה נשבה והסוסים שמחו להיות בחוץ. בתחילה פנינו לכיוון הכפר הערבי הסמוך ואז שמאלה לכיוון הנהר.
- הלילה היה בהיר והשמיים היו נטולי כוכבים. העצים נראו מדהימים ביופיים לאור הירח. רכבנו בדממה למשך שעה או יותר. עצרנו ליד הנהר הסוסים שות, משה ואני נכנסנו גם אנחנו למים עד הברכיים, מתיזים מים צוננים האחד על השני וצוחקים.
- כשעלינו שוב על הסוסים הם היו ערים לכך שאנחנו בדרך הביתה ואיך שהגענו אל הכביש הראשי הם התחילו לדהור במהירות.
- בהתחלה זה היה מרנין, ואז היה לא נעים, ואחר כך זה היה ממש מפחיד.
- הסוס שלי דהר כמו רוח ובקושי רב הצלחתי להחזיק את רגלי צמודת אל גב החיה. כבר דמיינתי ברוחי את כותרות העיתונים של מחר: "שבר את המפרקת כאשר נפל מסוס דוהר לילה לפני הגיוס".
- אי אפשר יהיה לנחם את אמי. הייתי צריך לומר שלום ולהיפרד כמו שצריך.
- "משה אני לא יכול להאט. אני נופל. אני לא יכול לעצור. מה אני אעשה?" צרחתי והסוס רק המשיך לדהור יותר ויותר מהר.
- ענפי העצים הנמוכים נקלעו בשערותיי, שרטו אותי, ונתפשו בחולצה וכמעט שהפילו אותי מגב הסוס. סגרתי את עיני. לא יכולתי להסתכל יותר, ופתאום הסוס עצר.
- פקחתי את עיני וראיתי על הכביש בדיוק לפני, שני דורבנים ענקיים, כל אחד בגודל של כבשה, חוצים את הכביש מצד אחד לצד שני. והמחטים שלהם זקופים על בשרם.
- קפצתי מהסוס, החזקתי במושכות וליטפתי את צווארו, דיברתי אליו בשקט.
- אחר כך רכבנו הביתה לאט. השמים הבהירו אט אט מכיוון מזרח. משה מלפנים ואני מאחור מהרהר בעתיד. אסיר תודה שיש לי עדיין דבר כזה.
- לא לפני זמן רב היו לי ספקות בנידון כשהייתי על הסוס הדוהר.
- כשכבר הגעתי לחדרי, התקלחתי, סירקתי בפעם האחרונה את מחלפות שיערי הארוך. תוך מספר שעות אהיה כבר חייל.
- הבטתי במראה, האם אני אכיר את עצמי עם ראש מגולח?
- הרמתי את התיק ורצתי יחף לחניה, לתפוס טרמפ שייקח אותי לכביש הראשי. מצטער שלא

הצלחתי להגיד שלום למשפחה.
בחניה ליד המכונית, חיכתה לי אמי. היא נישקה אותי על הלחי ברוך ונתנה בידי חבילה קטנה.
"שמור על עצמך אבילה היא לחשה." ראיתי את הדמעות בעיניה.
"הנה ארוחת הבוקר שלך, וחבילת גרעינים לבנים. אל תדאג על ליל אמש. אני אמא שלך ותמיד מה שלא יהיה - אוהב אותך." והיא סגרה את דלת המכונית לאט לאט.
נפנפתי לה והתמקמתי לנשיעה. אמא תמיד נתנה לי הרגשה טובה, לא חשוב כמה גרוע התנהגתי. פתחתי את החלון "ביי אמא, תודה" צעקתי.
אבל היא כבר הייתה על האופניים בכיוון הביתה.
ספק ששמעה אותי.

התקף לב

ובפן אוכלים מעט מאוד שומנים	וברשמים הרבה פחות התקפי לב מבאנגליה וארה"ב
בצרפת האוכל רווי בשומנים	וברשמים הרבה פחות התקפי לב מבאנגליה וארה"ב
בהודו שותים מעט מאוד יין אדום	וברשמים פחות התקפי לב מבאנגליה וארה"ב
בספרד לעומת זאת מרבים לשתות יין אדום	וברשמים פחות התקפי לב מבאנגליה וארה"ב
באלג'יריה מקיימים מעט מאוד יחסי מין	וברשמים פחות התקפי לב מבאנגליה וארה"ב
בברזיל מקיימים הרבה יחסי מין	וברשמים פחות התקפי לב מבאנגליה וארה"ב

אז מה המסקנה?
תאכל תשתה ותזיין כאוות נפשך.... מה שהורג... זה לדבר אנגלית !!!

שושנה ש.

חג המשק

איך שלא תסתכלו על זה - חג המשק הולך וקרב.
(אפילו ההכנות לחגיגות בר-המצווה כבר החלו.)

חג המשק הפעם אנחנו מתכננים חגיגה אמיתית מסיבה ענקית עם כל מי ששייך למקום הזה על כל הגוונים ועל כל הצבעים והרגשות והאירועים וההסטוריה וההווה עם המבט קדימה לעתיד מבטיח.

אז, חטטו במגרות, על המדפים ובארונות חפשו ומצאו תמונות מעניינות, חלקי ווידאו מופלאים - מכל הזמנים והתקופות משהו משלכם - משלנו.
והביאו אלינו כבר מעכשיו

בתוכנית לערוך סרט לחג המשק, ע"י ידיו האמונות והמקצועיות של שלופה מיודענו.

את הפריטים המעניינים שלכם: תמונות ווידאו וכדו' ניתן ורצוי למסור לנו מהיום.

בתודה, ושיהיה כיף.

רג"י פרלסון ושושנה שרקי.

"he had a great photographic memory, it just wasn't developed"

"Digi Divrei" - Divrei, digital version

<http://www.kfar-hanassi.org.il/khtalk/divrei.html> - Divrei issues

<http://www.kfar-hanassi.org.il> - Main Page (Ruth Ney)

<http://www.kfar-hanassi.org.il/telcomm> - My Main page

<http://www.kfar-hanassi.org.il/rainbow> - What makes people smile around here?

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!